

Un cop de vent

Un relat de: [Canela fina](#)

Intentant esborrar el passat amb glops de cervesa. No funciona. Cada empassada em situa just al mateix lloc, al seu costat.

Se m'esborrona la pell pensant la seva olor, sento la seva veu damunt la meua pell, com em retira els cabells de la cara per besar-me les parpelles. Com l'he arribat a estimar... tant de temps per ara, de cop, esvair-se tot.

Ho vaig saber quan va deixar de mirar-me als ulls, se n'havia anat ja, molt lluny de mi, ni que fos dins meu ja no hi era. Cos present ment absent. Adéu amor, per sempre.

I ara aquí, sota l'escuma de la cervesa, em sento sola, tinc fred.

Un cop de vent obre la finestra, fulles de faig inunden la sala omplint-la de tardor. M'obliguen a mirar fora, com si la natura m'enviés un senyal: mira fora, mira fora...

Recullo les fulles de terra amb compte, no vull que es trenquin, són fràgils. Les fico en un flascó de vidre, el tapo, hi poso una etiqueta on hi escric: mira fora. Somric.

Em poso l'abric, passejar m'anirà bé. Camino sense ordre, pels carrers buits, el vent m'embolica els cabells, faig cap a la vora del riu sense adonar-me'n, agafo un còdol i jugo a fer-lo rebotar a l'aigua. Al tercer llançament coincideix amb el rebot d'algú altre, miro al meu voltant per descobrir amb qui estic iniciant un joc.

_Què hi fas aquí?

_El mateix que tu suposo. Et trobo a faltar.

Sento el cor desbocat quan ell s'apropa cap a mi, amb les mans fredes m'atrapa la cara, em mira i diu:

_Saps que estimes algú quan el mires als ulls i penses que hi podries caure dins i hi series feliç.

Garbuix de pensaments, emocions contradictòries, no entenc on durà aquesta declaració sobtada, em deixo portar, em deixo besar.

L'estimo. El desitjo. Sense pensar, impulsivament, m'assec damunt seu i ens abracem fort, molt fort. Petons apassionats, ens busquem la pell sota els abrics, m'agafa fort els pits i em pessiga els mugrons, gemego. Em moc damunt seu, sento com s'endureix desitjosa mentre m'hi refrego, amarada d'excitació em trec els pantalons però em deixo les calces posades i només les enretiro per deixar-li pas. Llisca suau dins meu, com un retrobament de sexes que també s'enyoren, s'acoblen, inicien la coreografia d'una dansa que recorden bé.

M'agafa les natges per acompanyar el moviment, els pits fugint de la camisa a mig descordar, l'estiro pels cabells per enfonsar-li el cap just entremig, esbufecs.

El ritme s'intensifica, l'olor de riu s'ha rendit a la imposició d'una aroma exquisida de sexe ardent, n'omplim la llera de melosos rierols que flueixen descontrolats comes avall. Accelerada la respiració, esquenes arquejades, tremolós l'estómac quan creuem la mirada i just allà dins, s'uneixen el blau del meu cel i el negre del seu, explosió de colors.

Silenci.

Cap dels dos sabem què dir, cap dels dos sabem quin serà el demà, ho deixem així, aquí, a la llera del riu amb una mirada plena d'amor.

Agafó un còdol i el faig rebotar, al seu costat en rebotar un altre.

Me'n vaig per on he vingut, no miro enrere. Una frase em ressona a la ment: mira fora, mira fora...

Observo on comença el riu, no ho veig i tampoc on acaba, potser és simplement això, seguir-ne el curs.

Em poso una cervesa, amb molta escuma i somric.